SPORTUL magazin

POIANA BRAȘOV

O seducătoare stațiune de sporturi hibernale

Săniuța, schiul și confortul hotelurilor se adaugă la frumusețile naturale ale Poienii

De vreo două zile cerul Poienii arăta ca un obraz încruntat și din cămările lui întunecate venea o zăpadă sfioasă. Apoi, într-o noapte, un vînt călduț și harnic a pus pe fugă turmele norilor, lăsînd față în față un cer albastru de pictură marină, cu această concavitate albă, ca o valvă de scoică, aflată sub protectoratul blajin al Postăvarului, care este Poiana Brașovului. Aproape de zece dimineața, urcat, parcă, pe niște scripeți așezați în pădurea dimprejur, a sosit ca într-un alai alegoric și soarele. Cald și zăpadă, în aer un amestec de arome contradictorii, se simțea înfruntarea dintre anotimpuri, adulmecam primăvara sosită la porțile iernii, masive încă, grele, dar scorojite, crăpate și condamnate la năruire. Pîrtiile și drumurile aspirau din hoteluri și cabane pe toată lumea. Pregătirile mocnite pentru metamorfoza naturii se fac probabil cu o descărcare de energie, care se transmite în cele din urmă oamenilor.

Farmecul Poienii este potențat în fiecare an cu amenajări, cu înlesniri, cu idei prinse într-un registru de înnoiri și de eforturi continue. Pîrtia de schi a fost iluminată ca un studio de televiziune, iar întreținerea ei, realizată diurn și atent, o face atrăgătoare pînă la ore cînd întunericul atinge de mult intensități de smoală. Patinoarul artificial e o realizare excepțională care bucură atîta lume, inclusiv pe hocheiștii noștri, încît e dificil să inițiem o enumerare. Și cum anul acesta va primi pereți și boltă și va deveni un mic, dar cochet palat de iarnă, iată îmbogățindu-se Poiana cu o fericită îmbinare de valori estetice și utilitare.

Ambiționată să obțină o recunoaștere internațională și să devină o seducătoare stațiune de sporturi hibernale, Poiana dobîndește valențe convingătoare, rezultate din noi construcții și din efortul oamenilor. Prezența unui număr atît de mare de turiști străini este o mărturie indubitabilă, înscrisă în categoria efectelor. Nu mai puțin concludente ne par a fi și opiniile cîtorva oaspeți de peste hotare, care ne-au afirmat satisfacțiile și ne-au motivat revenirile lor.

Iată ce ne-a declarat, de exemplu, tînărul Hasso Zimermmann, din Berlinul occidental: „Am mai fost și iarna trecută la Poiana. Mi se păruse foarte frumoasă, dar acum descopăr numeroase realizări noi. Aici, am devenit un pasionat al schiului și de aceea înmulțirea mijloacelor mecanice (schi-lift, teleferic), iluminarea și pregătirea evoluată a pîrtiilor m-au încîntat. Primul curs de inițiere în schi l-am făcut în Austria, dar am învățat să schiez în România; școala dumneavoastră (grupul de monitori de la Poiana) o apreciez ca fiind, evident, mai bună. O dovadă: am organizat la înapoiere un concurs între amici (unii se pregătiseră în Austria, alții în România). Au cîștigat cei ce învățaseră aici, nu numai la viteză, dar și la corectitudinea și eleganța stilului. Aș propune să fie accelerată construcția telecabinei, patinoarul artificial să fie înzestrat cu jocuri specifice (Körling), să se editeze un ghid mai detaliat al Poienii și împrejurimilor sale. Sînt convins că la proxima mea revenire (de anul viitor) aceste deziderate ale unui amator de sport vor fi împlinite".

Am mai discutat cu numeroși turiști străini. O familie din München (părinți și doi copii), care anul trecut și-a legat schiurile pentru prima oară aici la Poiana, a coborît acum în corpore dificila pîrtie a Sulinarului. Am auzit excelente aprecieri la adresa ospitalității românești, care nu s-a alterat de loc în condițiile turismului modern (prin comparație, după cum spuneau interlocutorii noștri cu politețea glacială, răspîndită prin alte părți); mi s-a vorbit despre unele apreciate facilități (în străinătate trebuie plătită plăcerea de a schia în nocturnă) și, extrem de insistent, despre calitățile grupului de instructori de schi condus de profesorul Romeo Samur (în paralel, se afirmă că în Austria, Franța, Italia metoda și mentalitatea monitorilor sînt mai puțin fertile).

După aceste mult comprimate referiri vom face loc opiniei unui num. repetat ca un leit motiv de către cei îndrăgostiți de schi pe pîrtiile Poienii, profesorul Romeo Samur. „Sînt reconfortante părerile oaspeților noștri. Predăm schiul (cei 9 instructori) după o metodică bine concepută și asimilată. Am preferat un amestec între eleganța și siguranța stilului francez, cu unele elemente din tehnica austriacă. În șase zile toți reușesc să învețe, iar deviza noastră este ca elevul să resimtă plăcere chiar în perioada dificilă a asimilării abecedarului.

Dacă vom fi dotați cu schiuri prevăzute cu legături mobile (tip securit) este posibil să realizăm una dintre cele mai căutate școli de schi, pentru amatori, din Europa".

Romulus BĂLĂBAN

DUPĂ OBERHAUSEN

CORTINA D' AMPEZZO — UN NOU TEST PENTRU FILMUL SPORTIV ROMÂNESC

Între mijloacele propagandistice, educative și de inițiere în sport, filmul își definește din ce în ce mai pregnant rolul său însemnat. În ultima vreme, lăudabila inițiativă a secției de propagandă a C.N.E.F.S., sprijinită de studiourile „Alexandru Sahia", „București" și A.C.I.N., a avut ca rezultat o intensă activitate pe tărîmul producției de filme sportive, cu o tematică destul de variată, care s-au bucurat de frumoase aprecieri din partea publicului spectator și al specialiștilor.

La scurt interval de la materializarea preocupărilor pentru reflectarea aspectelor sportive pe pelicule, producțiile românești au făcut primii pași în arena internațională. Astfel, 5 dintre realizările anului trecut au participat la primul festival al filmului sportiv, organizat în decembrie la Oberhausen (R.F.G.). Este vorba de scurtmetrajele *„Lecția de gimnastică"*, *„Lumea lor"* (aspecte din sportul ecvestru), *„Drumul spre succes"* (canotaj), *„Campionatul mondial de lupte"* și *„Mereu mai sus"* (turism).

La acest concurs, *Marele premiu* a fost acordat filmelor *„Baschet"* (S.U.A.), *„Gladiatorii"* (Cehoslovacia), *„Natali"* (U.R.S.S.) și *„Golf"* (Anglia), dintre 312 pelicule din 32 de țări participante.

Cu acest prilej, filmele românești *„Lecția de gimnastică"* și *„Lumea lor"* au primit mențiuni din partea juriului și au fost, de asemenea, bine apreciate în discursurile unor specialiști, la închiderea festivalului. Așadar, un început promițător și care se cere confirmat în viitor, avînd în vedere și interesul enorm pe care-l stîrnește filmul pe teme sportive.

Afirmarea peliculelor românești la Oberhausen a atras atenția specialiștilor europeni, care au invitat pe producătorii noștri să participe la festivalurile ce se vor organiza în țările lor. În legătură cu aceasta, prof. VIRGIL ANASTASESCU de la secția de propagandă a C.N.E.F.S. ne oferă cîteva amănunte.

„La Oberhausen am primit invitații din partea organizatorilor de festivaluri de la Grenoble și Cortina d'Ampezzo.

În frumoasa stațiune italiană se va desfășura, între 2 și 9 martie, cea de a 25-a ediție — jubiliară — a Festivalului filmului sportiv, la care am fost rugați, prin directorul Festivalului, dl. GIANNI DE TOMASI, să trimitem cîteva filme. Obținînd acordul Consiliului Național Cinematografic din C.S.C.A. și al conducerii C.N.E.F.S., am acceptat invitația și vom trimite la Cortina 4 filme: „Lecția de gimnastică", „Primii pași în sport", „Lumea lor" și „Campionatul mondial de lupte". Desigur, participarea va fi deosebit de selectă și numărul filmelor intrate în competiție foarte mare. Dar avem încredere în calitatea producțiilor noastre și sperăm ca ele să se bucure de succes, să primească aprecieri favorabile din partea juriului, format din regizori de renume, specialiști și ziariști sportivi. Toate delegațiile prezente vor primi, cu prilejul festivalului, catalogul tuturor filmelor sportive produse în lume, se vor organiza consfătuiri menite să impulsioneze progresul mijloacelor vizuale de propagandă și inițiere în „cea de a opta artă".

Interesul de care se bucură filmul sportiv în toate țările trebuie să genereze și la noi o preocupare sporită din partea producătorilor. Realizatorii maghiari și-ar și exprimat intenția de a organiza o consfătuire internațională pe această temă, iar în U.R.S.S. există deja o FEDERAȚIE A CINEAȘTILOR SPORTIVI pe lîngă forul suprem al sportului"...

Deci, această a doua participare a noastră la un festival internațional constituie un prilej de îmbogățire a experienței creatorilor, un test important pentru filmul sportiv românesc.

Aurelian BREBEANU

Din însemnările unui inter rătăcitor...

SAMBO

Eu nu văd ce a fost uimitor în alegerea foxterrierului Sambo ca vicepreședinte al clubului englez Hadleigh Cricket. Un vicepreședinte de club trebuie să fie, în primul rînd, o ființă devotată, serioasă, fidelă culorilor clubului. Sambo este o asemenea ființă: el însoțește la toate meciurile de cricket — acest sport în care joci 5 minute și bei după aceea ceai trei zile — pe stăpînul său, Richard Keigwin, om de 85 de ani, care de ani de zile nu scapă nici o reuniune. Pe urmă mai e ceva: un vicepreședinte de club — chiar devotat, serios și fidel — nu trebuie să fie limbut, sicofant, demagog, înfumurat etc., etc. Sambo n-are cum să fie toate astea și altele. Așa că avem de-a face cu o alegere foarte logică.

Atunci, de ce atîtea semne de exclamație la capătul știrii? Așa sîntem noi, oamenii, — exclamativ... Foxterrierii ne sînt superiori în concizia sentimentelor.

VICTORIILE

Nu știu pe unde vor scoate cămașa, avînd în vedere epidemia de vanitate care bîntuia pe mapamond. E la fel de gravă ca poluarea atmosferei, mai terorizantă decît gripa asiatică. Nimeni nu-și mai suportă înfrîngerile, toată lumea vrea victorie și iar victorie. Cassius Clay nu admite să fie învins nici măcar ficțiv, în meciul electronic cu Jim Jeffries. Palmaresul său nu cunoaște eșecul, neînvinsul dă în judecată societatea care organizează meciul prin ordinatoare, tribunalul îi dă dreptate și 9 999 dolari + un dolar despăgubiri. Dar dacă ceea ce a făcut Clay e demn și logic — ce să spunem de acel monsieur Pierre de Preto, om la 55 de ani, care ia startul într-o cursă ciclistă de agrement pentru gentlemani și după 5 kilometri cade fulgerat de o criză cardiacă și dus e de pe lumea asta? În buzunar i se găsesc amfetamine. Omul se dopa ca să iasă primul într-o cursă de agrement. Legea pierde la Famechon și urlă să fie eliminat arbitrul. Francezii pierd clar la irlandezi, în rugby, și înainte de toate își numără coastele rupte. 12 din cei 15 francezi învinși arată lumii cine sînt irlandezii. Protopopov pierde titlul european la patinaj și declară că nu el, ci însăși muzica lui Beethoven care i-a servit „de fond", a fost învinsă. Ce facem? Pînă la ruptura echilibrului atomic ne sufocă vanitatea. Ideea ca acei învinși sau sosiți ultimii să fie socotiți învingători nu e bună, căci e chichița aia veche cu care se salvează mulți proști — „cei din urmă vor fi cei dintîi". Se știe. Poate că ar fi bine ca toți concurenții să fie declarați învinși. Sau toți să fie declarați învingători. Ar urma un plictis general din care poate că ar izbucni o revoluție morală.

Radu COSAȘU

PASIUNE FEMININĂ PENTRU... RUGBY

Scriitoarea franceză Françoise Sagan a avut un debut editorial „exploziv". Impusă rapid opiniei publice de primul său roman „Bonjour tristesse" (1954), ea a urcat rapid treptele consacrării.

Sagan ne-a oferit și o narațiune scurtă, intitulată „Zece mii de eroi", în care aduce un elogiu înțelegerii bărbătești a jocului cu balonul oval.

„Balonul circulă în toate direcțiile. La început, trebuie să înveți o seamă de termeni, cum ar fi, de pildă, faimosul „en avant" — paradox și totuși regulă esențială a jocului. Jucătorul nu are voie să treacă balonul unui coechipier decît în urmă. Între timp, i se poate întîmpla orice, de pildă, să primească o sută de kilograme de mușchi străini în propriul abdomen. Atunci, de obicei, cade, scapă balonul, toată lumea se aruncă asupra-i, încăierare — chiar așa am zis: încăierare — o fluierătură. Iată meleul, faimosul meleu.

Cititorul fragmentului amintit găsește cu reală plăcere, în final, o adevărată laudă poetică adresată masei spectatorilor, a acelei mase care vibrează prelung și continuu de-a lungul întregii desfășurări a partidei, care consumă o cantitate de energie cel puțin egală cu aceea a combatanților:

„Iată explicația (dintre cele mai rudimentare) a ceea ce se petrece pe un teren de rugby. Dar mai e altceva. Ce anume? Cei zece mii de oameni care, încotoșmănați și cu țigaretele între buze, aleargă împreună după balon, pun piedică colosilor adverși, reușesc tușe magistrale, opresc orice atac advers și sînt regii balonului oval (totul moralmente). Și apoi e exaltant și cîteodată amuzant, cînd te duci cu prieteni la rugby, să te afli dintr-odată așezat alături de zece mii de eroi".

Anatol GHERMANSCHI

Vînători în perspectivă

„LA SĂNIUȘ"

E duminică dimineața și e ger. Ieșim în cîmp, în pasul domol al calului înhămat la sania ușoară, închiriată din sat. Sîntem doi vînători și am plecat după vulpi. Acum, în februarie, vulpile nuntesc și devin oarecum obraznice; nu le mai pasă de vînători și de pușcile lor. Bine „ambalați" în paie, stăm spate în spate și scrutăm roata albă a împrejurimilor.

— Ui-te colo! strigă deodată băiatul care mîna calul și ne arată două puncte care pătează departe, pe o coastă, albul imaculat al zăpezii. Sînt vulpi! Instruit din vreme, băiatul strunește calul și taie oblic cîmpia, dar nu de-a dreptul spre țintele mișcătoare, ci parc-am vrea să le ocolim. Vulpile își văd nestingherite de hîrjoana lor, chiar și atunci cînd ajungem aproape. Dar e încă departe pentru bătaia armelor noastre, iar emoția noastră crește cu fiecare pas al calului. „Încă puțin... Încă puțin..." parcă am rosti o rugăciune, ca vulpile să nu fugă.

— Eu stînga — tu dreapta! șoptește repezit tovarășul meu și pușcile troznesc aproape în același timp. Vulpile tocmai o luau la sănătoasa, dar aventura lor s-a sfîrșit acolo.

Le punem în sanie și ne lăudăm reciproc calitățile de trăgători. Apoi pornim mai departe. Mergem o bună jumătate de ceas pînă zărim iarăși, pe zăpadă, o vulpe. Încercarea de a ne apropia nu reușește. Vulpea pleacă bănuitoare și tare grăbită...

— Schimbăm tactica; mergem la pădure și încercăm cu chemătoarea, propune mai tînărul meu tovarăș. Și mergem la pădure.

La distanță bună față de tovarășul meu, pitit într-o tufă, imit cu chemătoarea vaietul iepurelui rănit. Apoi aștept. Aștept și deger. Mai slobod iarăși țipătul și tot atunci aud foșnind ceva înapoia mea. Vulpea se apropiase la vreo zece pași de mine, cînd a descoperit înșelătoria. S-a întors brusc și a dat să fugă. Am tras grăbit două focuri. Vulpea a făcut o tumbă, dar s-a ridicat și a plecat șchiopătînd. Era vădit rănită, iar eu cătrănit. Am rănit vînatul și l-am lăsat să se ducă!...

Aud o împușcătură. Una singură. Semn că vînatul a căzut dintr-un foc al tovarășului meu. Și eu, cu două focuri n-am reușit... Nemulțumit, schimb locul de pîndă. N-ajung însă bine la liziera pădurii cînd zăresc pe cîmp, cam la o sută de pași, altă vulpe. Mergea agale. Îmi chinuiesc buzele înghețate și, cu chiu cu vai, scot un țiuit care voia să semene cu cel al șoarecelui. Era destul de fals, dar vulpea l-a acceptat și așa. Cotește în clipă și vine sfoară spre pădure. Ca nu cumva să se răzgîndească, îi trimit un foc de la vreo patruzeci de metri și o scutesc de toate vicisitudinile traiului ei vulpesc.

Mă înapoiez la sanie.

— De ce ești bosumflat? văd că ai mai împușcat o vulpe... mă întreabă tovarășul meu sosit mai devreme.

— Da, dar am rănit una și s-a dus...

— Nu-i nimic, am mîntuit-o eu. Venea dinspre tine șchiopătînd...

— Atunci e bine, mă înseninez pe loc și propun să încheiem partida de vînătoare. Aveam fiecare cîte două vulpi...

— De acord; altfel, niște vînători ca noi le-ar stinge neamul... se laudă el pentru amîndoi.

Plecăm. Sîntem obosiți, înghețați bine, ochii ne lăcrimează din cauza strălucirii zăpezii sub soarele zgîrcit, dar sîntem mulțumiți. Calul grăbește și el către grăunțe...

— Pușca! Pușca! strigă într-o vreme tovarășul din spate. Pînă să mă întorc eu să văd ce-i, el a încărcat și a tras în vulpea care parcă de sub sania noastră ieșise.

— Trei cu asta! jubilează el înălțînd vulpoiul căzut.

— Nu, nene! A sărit de-aici, de la picioarele mele, una din cele moarte... Dar m-am speriat și n-am putut striga... ne lămurește băiatul, roșu la față.

Într-adevăr, una dintre vulpile împușcate fusese doar amețită și „înviase"! Am rîs pînă-n sat...

★

— Și-acum ce fac cu blănurile de vulpe? se întreba, în trenul de întoarcere tovarășul meu.

— Cum ce faci? N-ai și tu colege, prietene, vecine?

— Am. Dar oricum aș face, numai una singură nu se va supăra; cea căreia îi dau blănurile...

— Într-adevăr, e complicat... Pentru mine-i mai simplu. Eu sînt căsătorit...

Ilie CÂRCIU

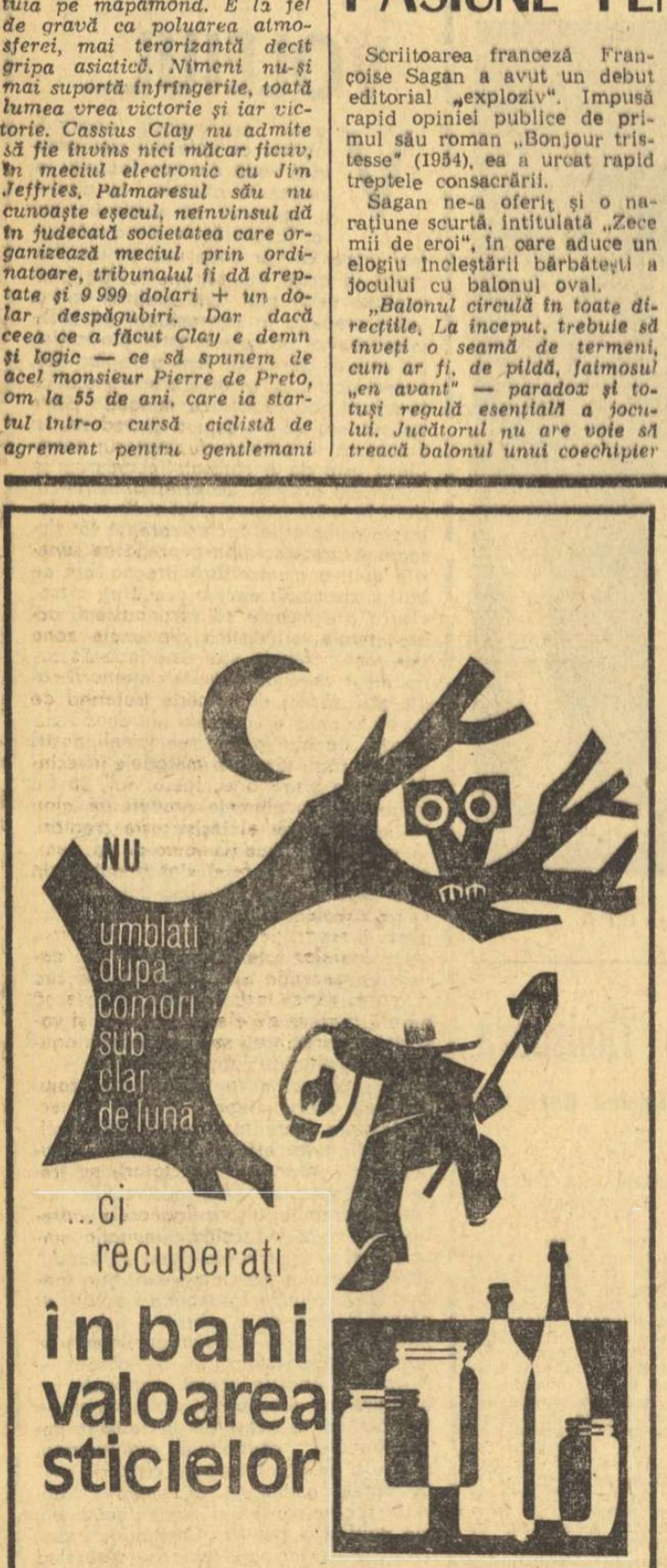

PREDÎNDU-LE LA CENTRUL DE RECUPERARE I.R.V.A.

CONSILIUL NAȚIONAL pentru EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT
CENTRUL DE CERCETĂRI ȘTIINȚIFICE

anunță scoaterea la concurs a următoarelor posturi:

1 Șef secție	— Secția sport de performanță (profesor de educație fizică)
1 Cercetător științific principal	— Sectorul de pregătire experimentală a seniorilor (profesor de educație fizică)
1 Cercetător științific	— Sectorul de studii și orientare metodică a pregătirii sportive a seniorilor (profesor de educație fizică)
2 Cercetători științifici	— Sectorul de recreare fizică a oamenilor de la orașe și sate (profesor de educație fizică)
1 Cercetător științific	— Laboratorul de măsuri biomotrice (profesor de educație fizică)
2 Cercetători științifici	— Laboratorul de fiziologie (medici în medicina culturii fizice)
1 Cercetător științific	— Laboratorul de psihologie (psiholog sau medic psihiatru)
1 Desenator cu cunoștințe de grafică	— (fără concurs)

Cererile de înscriere la concurs se vor depune pînă la data de 22 martie 1969 la secretariatul Centrului de cercetări științifice al C.N.E.F.S., cu sediul în bd. Muncii 37—39, Sectorul III (telefon 21 55 13), împreună cu actele prevăzute de Regulamentul privind recrutarea, promovarea și atestarea cadrelor de cercetători științifici din unitățile de cercetări din Republica Socialistă România, publicat în extras în Buletinul Oficial partea a III-a, nr. 4, din 8 ianuarie 1968.

Concursul va avea loc în ziua de 4 aprilie 1969, orele 8, în București, la sediul sus-menționat, și va consta din:

— verificarea titlurilor și a lucrărilor;
— probă scrisă și orală (numai pentru cercetătorii științifici).

Subiectele pentru proba scrisă și orală se dau dintr-o materie de bază a postului pe care îl solicită, iar tematica se află afișată la sediul Centrului de cercetări științifice, de unde se pot obține și informații suplimentare.

Menționăm că se primesc candidați pentru examen numai posesorii buletinelor de identitate cu domiciliul în București.

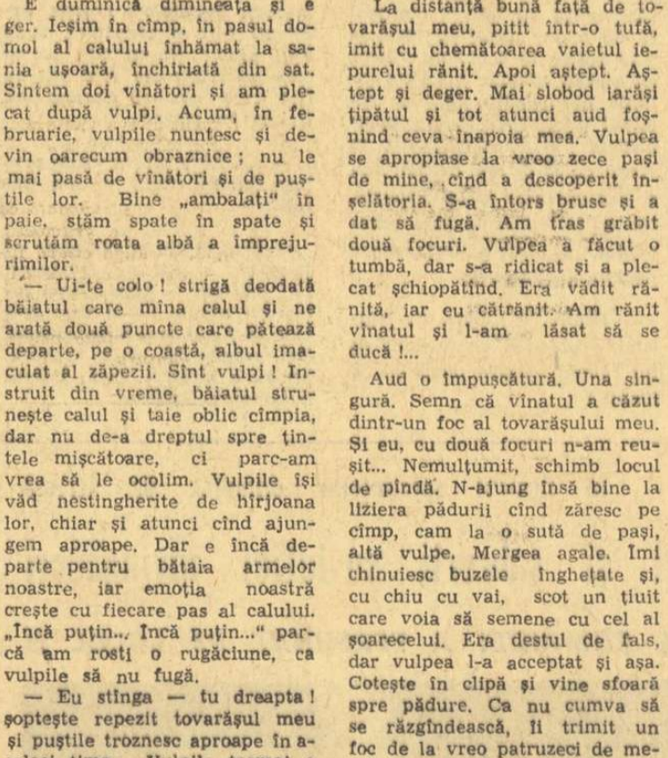

Fără cuvinte
Desen de OCTAVIAN ANDRONIC

AGENDA VÎNĂTORULUI ȘI PESCARULUI SPORTIV

Cea mai scurtă lună a anului oferă amatorilor de vînătoare prilejul să împuște mistreți, gîște și rațe sălbatice, precum și alt vînat de baltă. Este permisă și vînarea sitarilor, a cocoșarilor ca și a jderilor (numai cu autorizație specială). În această perioadă, dau bune rezultate și pîndele la lupi, vulpi (la nadă) și vidre.

Februarie este, însă, și luna cea mai dificilă pentru vînat, zăpada și viscolul punînd la grea încercare sălbăticiunile pădurii. De aceea, vor trebui depuse eforturi continue pentru aprovizionarea hrănitoarelor pentru cervidee, iepuri, fazani și potîrnichi.

Deși activitatea undițarilor este și ea mai redusă în acest interval de timp, cei dornici să pescuiască pot să-și afle unele satisfacții. De pildă, acum este cel mai indicat sezon de pescuit la copcă. Iar, dacă, în anumite regiuni, apele se dezgheță sau n-au înghețat de loc, pot fi făcute tentative de pescuit și la clean, biban, știucă și roșioară.